

My všichni jsme něčí děti a někdo z nás také děti má. Víme, že když dítě přijde, rodiče podle držení jeho těla, výrazu tváře, nevědomého gesta, poznají, že se něco děje. Natož, když dítě promluví. To už je většinou vše úplně jasné. Jde o radost, průšvih, pochyby, trápení...

Stejně tak dobře a vlastně mnohem lépe zná Ježíš nás a znal také Nikodéma. Vidí mu do duše, srdce, mysli. Nikodém přišel k Ježíšovi a říká: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“

Ježíš by na to mohl klidně odpovědět: „Víme? Jaké víme? Za koho se tady schováváš? Ty se svým jménem Nikodém – vítěz nad lidem. Schováváš se za lid, farizeje, židovskou radu? Proč mluvíš obecně? Nemáš odvahu vystoupit sám za sebe a říci - Já vím, že jsi učitel.... Přišel jsi za mnou, Nikodéme, v noci. Nejen proto, aby tě žádný z kolegů neviděl, ale proto, že noc považuješ podle rabínské tradice za dobu nejvhodnější pro studium Tóry. Při přemýšlení nad zákony se ti do duše vkradl neklid. Napadají a zároveň tě znepokojují různé otázky, a tak ses vydal za mnou. Jsi opatrný, plný nejistoty, snažíš se mi zavděčit pochlebováním a chceš vést rozhovor v obecné rovině. Pro klid své duše toužíš po potvrzení, že tvá představa o Ježíšovi je správná.

Nikodéme, neukrývej se za ostatní, neboj se a hlavně přestaň o Bohu filosofovat. Na Boží království se nedá dívat jako na předmět. Bůh se nedá popsat a prozkoumat. Pokud chceš najít Boží království, nemůžeš stát opodál a pozorovat. Víra v Boží království není to, že uznáš jeho existenci. Podívej se na svého předka Abrahama. Ten vyrazil na Boží pokyn do zaslíbené země v 75 letech. Bůh pro něho nebyl tématem debaty, ale partnerem na cestě, v dobrém i zlém. Nikodéme, tady nejde o znamení, která Ježíš činí, ale jde o tebe. Jestli se chceš narodit znovu, vstup do vztahu se mnou. **Vstup do vztahu s Ježíšem.**“

A o tom to je. Tehdy pro Nikodéma i dnes pro nás. Pro Nikodéma to znamenalo opustit po generace zakořeněné a celý život žité tradice. To není vůbec snadné.

A co my? My dnes nemusíme opouštět tradici a přesto mnozí lidé i křesťané, ať už byli pokřtěni v dětství nebo později, mají problém vstoupit do plného vztahu s Bohem. Každý opravdový vztah je totiž dříve nebo později náročný na čas, energii, naše chtění a nese v sobě závazky a povinnosti. My toužíme především, a to i v církvi a v duchovní oblasti, po pohodě a nových pozitivních zážitcích. Domníváme se, že jsou důležité pro naši přirozenost a spokojený život. Když se do něčeho, co se týká duchovních věcí, máme nutit vůlí, často v nás vyklíčí pocit, že je něco špatně. A tak v touze po tom „pravém“ duchovním zážitku často i mnozí křesťané konzumují alespoň nepatrné útržky z různých náboženských praktik. Lidé vítají jaro podle bohoslužby starých Inků nebo Keltů. Přitahuje je buddhismus – meditují v lotosové pozici, zúčastňují se obřadu otevírání čaker, prodýchávají se do minulých životů, či obřadně pijí čaj z durmanu. Hlavně, když je vše bez závazku a povinnosti a úžasný zážitek, nejlépe ve značně excitovaném stavu, se dostaví rychle. Nic proti tomu. Emoce jsou Božím darem a obohacují náš život.

I vztah k Ježíšovi se může otevřít skrze emoci. Vytrvat však může jedině díky **komunikaci. Trvalou, trpělivou a pravidelnou komunikací skrze osobní modlitbu, účastí na bohoslužbě, službou potřebným – tak žijeme vztah s Ježíšem.** Je snadné chodit do kostela a modlit se, když jsme nadmíru šťastní a tryská z nás touha děkovat nebo naopak jsme zoufalí a toužíme po Boží pomoci. Ale někdy nejsme ani moc nahoře ani moc dole. Jen se nám nechce v neděli vstávat, nebo máme jiné plány a upřednostňujeme jiné aktivity. Někdy se nám nechce modlit. Někdo je odvážný a přizná, že ho to prostě v kostele každou neděli nebaví. Myslím, že to není hřích. Je to fakt. A myslím, že se Ježíš na nás nezlobí. On nikdy neříká, že cesta za ním je snadná nebo dokonce zábavná. Je těžká. A jak můžeme číst v 8. kapitole Matoušova evangelia, příliš ukvapeným lidem Ježíš zdůrazňuje náročnost cesty za sebou. Ježíš nás neustále nehodnotí a neposuzuje. Jen stále znovu nabízí a opakuje: „Já jsem ta cesta, pravda a život. Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ A my prosíme: „Bože, prosíme, pomoz nám. My většinou nebojujeme s ďáblem, ale sami se sebou. Pomoz nám, sesílej na nás svého Ducha, ať vztah s tebou nevzdáme a ať už tady na zemi mezi sebou smíme zahlédnout zlomek paprsku světla z Božího království. Amen.“

/Slovo na druhou neděli postní 5. března 2023 Dana Kalivodová/